

Konvencija o politici zapošljavanja

Opšta konferencija Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvalo Upravno Vijeće Međunarodne kancelarije rada, sastavši se na svom četrdeset osmom zasjedanju 17. juna 1964, i uzimajući u obzir Philadelphijsku Deklaraciju priznaje svečanu obavezu MOR-a da će među državama svijeta podsticati programe kojima će se ostvariti puna zaposlenost i povećanje životnog standarda, te da Preambula Statuta Međunarodne organizacije rada predviđa sprečavanje nezaposlenosti i osiguranje zarade koja garantuje prikladne uslove života, i uzimajući nadalje u obzir da je prema odredbama Philadelphijske deklaracije odgovornost Međunarodne organizacije rada ispitivanje i razmatranje posljedica ekonomske i finansijske politike na politiku zapošljavanja u svijetlu temeljnog cilja prema kojemu " sva ljudska bića ,bez obzira na njihovu rasu, vjeru i pol imaju pravo na materijalno blagostanje i duhovni razvoj u uslovima slobode i dostojanstva, ekonomske sigurnosti i jednakih mogućnosti", i

uzimajući u obzir da Opšta deklaracija o ljudskim pravima predviđa da " svako ima pravo na rad, slobodno zaposlenje ,na pravedne i zadovoljavajuće uslove rada i zaštitu od nezaposlenosti", i imajući na umu odredbe postojećih međunarodnih konvencija i preporuka o radu koje se veoma važne za politiku zapošljavanja, osobito Konvencije i Preporuke o službama za zapošljavanje iz 1948., Preporuke o profesionalnoj orijentaciji iz 1949., Preporuke o stručnom usavršavanju iz 1962, te Konvencije i Preporuke u zaposlenju i zanimanju iz 1958., i uzimajući u obzir da bi se ovi instrumenti trebali smjestiti u širi kontekst međunarodnog programa za ekonomsko širenje na temelju pune zaposlenosti kroz produktivno i slobodno odabrano zaposlenje, i odlučivši prihvatiti određene predloge u vezi sa politikom zapošljavanja, a to je osma tačka dnevnog reda zasjedanja ,i odlučivši da ovi predlozi dobiju oblik međunarodne konvencije.

usvaja 09.07.1964 sljedeću konvenciju koja se naziva Konvencija o politici zapošljavanja iz 1964 :

Član 1.

1. U svrhu podsticanja ekonomskog prosperiteta i razvoja, podizanja nivoa životnog standarda ,zadovoljavanja potreba za radnom snagom i rješavanja problema nezaposlenosti i nedovoljne zaposlenosti ,svaka članica mora utvrditi i sprovesti ,kao glavni cilj, aktivnu politiku podsticanja pune zaposlenosti kroz produktivno i slobodno odabrano zaposlenje.

2.Navedena politika ima za cilj da osigura-

(a)da ima posla za sve osobe koje su na raspolaganju i koje traže posao;

(b)da je takav posao što je moguće više produktivniji;

(c)da postoji sloboda izbora zaposlenja i da svaki radnik ima sve mogućnosti osposobljavanja za posao koji mu odgovara i korišćenja svojih vještina i nadarenosti u tom poslu, bez obzira na rasu, boju kože, pol, vjeru, političko uvjerenje, nacionalnu pripadnost ili socijalno porijeklo.

3.Navedena politika mora voditi računa o stadijumu i nivou ekonomskog razvoja i međusobnim odnosima ciljeva zapošljavanja i ostalih ekonomskih i društvenih ciljeva,te se mora rukovoditi metodama koje su u skladu sa nacionalnim uslovima i praksom.

Član 2.

Svaka članica mora,metodama koje su primjerene i u skladu sa nacionalnim uslovima-

(a) odabrati i preispitivati ,u okviru usklađene ekonomske i socijalne politike,mjere koje treba usvojiti za postizanje ciljeva navedenih u članu 1.;

(b)preduzeti potrebne korake ,uključujući uvođenje programa kada je to neophodno,za primjenu tih mjera.

Član 3.

U primjeni ove Konvencije mora se ,u pogledu politika zapošljavanja,savjetovati sa predstavnicima osoba na koje će se preduzete mjere primjenjivati,a osobito sa predstavnicima poslodavaca i radnika,kako bi se u potpunosti uzela u obzir njihova iskustva i mišljenja,i na taj način osigurala njihova potpuna saradnja u izradi tih politika i pridobijanja podrške za njih.

Član 4.

Formalne ratifikacije ove Konvencije saopštavaju se generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada radi registracije.

Član 5.

1.Ova Konvencija obavezuje samo one članice Međunarodne organizacije rada čije su ratifikacije registrovane kod generalnog direktora.

2. Ona stupa na snagu dvanaest mjeseci od datuma kada su kod generalnog direktora registrovane ratifikacije dviju članice.

3. Nakon toga ,ova Konvencija stupa na snagu u odnosu na svaku članicu dvanaest mjeseci nakon datuma registracije njene ratifikacije.

Član 6.

1. Članica koja je ratifikovala ovu Konvenciju može je otkazati nakon isteka roka razdoblja od deset godina od datuma kada je Konvencija stupila na snagu, aktom kojeg dostavlja generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada radi registracije. Takav otkaz počinje djelovati godinu dana nakon datuma kada je registrovana.

2. Svaka članica koja je ratifikovala ovu Konvenciju ,i koja u roku od godinu dana nakon isteka razdoblja od deset godina iz prethodnog stava ne otkáže Konvenciju prema odredbi ovog člana biće obavezna za još jedno razdoblje od deset godina, a nakon toga može otkazati Konvenciju po isteku svakog novog razdoblja od deset godina prema uslovima predviđenim ovim članom.

Član 7.

1. Generalni direktor Međunarodne kancelarije rada notificira svim članicama Međunarodne organizacije rada registraciju ratifikacija ili otkaza koje su mu saopštile članice Organizacije.

2. Notificirajući članicama Organizacije druge dostavljene mu ratifikacije koja je potrebna da ova Konvencija stupi na snagu, generalni direktor će upozoriti članice Organizacije na dan kada Konvencija stupa na snagu.

Član 8.

Generalni direktor Međunarodne organizacije rada obaviještava glavnog sekretara Ujedinjenih Nacija radi registracije u skladu sa odredbom člana 102. Povelje UN potpune podatke o svim ratifikacijama i otkazima koje je registrovao u skladu sa odredbama prethodnih članova .

Član 9.

Kada to bude smatralo potrebnim ,Upravno vijeće Međunarodne kancelarije rada će podnijeti Opštoj Konferenciji izvještaj o primjeni ove Konvencije i razmotriće potrebu uvrštavanja pitanja njene potpune ili djelimične revizije na dnevni red Konferencije.

Član 10.

1. Ako Konferencija usvoji novu konvenciju koja bi ovu Konvenciju revidirala u potpunosti ili djelimično, tada, ukoliko se novom konvencijom ne odredi drukčije:

(a)ratifikacija nove revidirajuće konvencije od strane članica *ipso jure* znači otkazivanje ove Konvencije bez obzira na odredbu člana 6 „ako ,i kada nova revidirajuća konvencija stupi na snagu;

(b) od datuma kada nova revidirajuća konvencija stupi na snagu ova Konvencija prestaje biti otvorena za ratifikaciju članicama.

2.Ova Konvencija u svakom slučaju ostaje na snazi u sadašnjem obliku i sadržaju za one države članice koje su je ratifikovale ,a koje nijesu ratifikovale revidirajuću konvenciju.

Član 11.

Engleski i francuski tekst ove Konvencije jednako su vjerodostojni.

(Konvencija je stupila na snagu 17.02.1966.)